

Arrest

**nr. 63 098 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Angolese en Nederlandse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X op 6 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011 tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de bevelen tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat C. DE WIT loco advocaat T. HERMANS en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 augustus 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwanten in neerdalende lijn in.

1.2 Op 25 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van M.L, M.B en M.S., aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 16 maart 2011. Aan de

verzoekende partijen worden tevens de bevelen tot terugbrenging betekend, met betrekking tot hun minderjarige kinderen. Dit zijn de bestreden beslissingen. De motivering houdende de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten luiden als volgt:

Ten aanzien van M.L.:

“(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.L. (...).

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter, §3 van de wet van 15.12.1980: ‘de minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan’.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verblijfsrecht geweigerd werd aan de vader van betrokkene,. Aangezien betrokkene een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar vader, voldoet zij niet meer aan de voorwaarde gesteld in artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980: ‘de bloedverwant in neergaande lijn die hem begeleidt of zich bij hem voegt’, aangezien er niemand meer is waar betrokkene zich bij kan voegen.

Bijgevolg kan aan betrokkene bezwaarlijk wel nog een recht op verblijf worden toegestaan.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken. (...)”

Ten aanzien van M.B.:

“(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.B. (...).

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter, §3 van de wet van 15.12.1980: ‘de minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan’.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verblijfsrecht geweigerd werd aan de vader van betrokkene,. Aangezien betrokkene een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar vader, voldoet zij niet meer aan de voorwaarde gesteld in artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980: ‘de bloedverwant in neergaande lijn die hem begeleidt of zich bij hem voegt’, aangezien er niemand meer is waar betrokkene zich bij kan voegen.

Bijgevolg kan aan betrokkene bezwaarlijk wel nog een recht op verblijf worden toegestaan.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken. (...)”

Ten aanzien van M.J.:

“(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.J. (...).

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter, §3 van de wet van 15.12.1980: ‘de minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan’.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verblijfsrecht geweigerd werd aan de vader van betrokkene,. Aangezien betrokkene een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar vader, voldoet zij niet meer aan de voorwaarde gesteld in artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980: ‘de

bloedverwant in neergaande lijn die hem begeleidt of zich bij hem voegt', aangezien er niemand meer is waar betrokkene zich bij kan voegen.

Bijgevolg kan aan betrokkene bezwaarlijk wel nog een recht op verblijf worden toegestaan.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partijen vragen *in fine* van het verzoekschrift aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) "(...) en aan de minderjarige kinderen bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

De Raad is derhalve niet bevoegd om "aan de minderjarige kinderen bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen." Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikelen 40, § 4 en 40bis, § 2, 1° en 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het eerste middel stellen de verzoekende partijen wat volgt:

"(...)Doordat artikel 40§ 4 van de Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980 bepaalt "Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (...)"

en artikel 40bis §2, 1 ° en 3 ° van dezelfde wet stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1 ° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

en

"3 ° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° en 2 °, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Terwijl de heer M.M. (...) en de minderjarige kinderen zich bij mevrouw N.D. (...) voegen, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, en aan alle voorwaarden voldeden. Terwijl mevrouw N.D. (...) op haar beurt aan alle voorwaarden voldeed voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, aangezien zij over de Nederlandse nationaliteit beschikt, al het nodige deed om werk te zoeken, effectief op regelmatige basis werkte en alle bewijsstukken hieromtrent voorlegde. Desondanks werd toch beslist het verblijf van de kinderen te beëindigen.

Zodat de bestreden beslissing indruist tegen de bepalingen van artikel 40 §4 en artikel 40bis §2, 1 ° en 3 ° van de Vreemdelingenwet.

Toelichting:

Verzoekende partijen dienden een aanvraag tot gezinshereniging in voor hun minderjarige kinderen bij de gemeente Denderleeuw, op basis van het feit dat zij mevrouw N.D. (...) vervoegden, mevrouw N.D. (...) die over de Nederlandse nationaliteit beschikt en dus een EU- burger is.

Aangezien het verblijf van mevrouw N.D. (...) werd geweigerd, werd ook de aanvraag van de heer M.M. (...) en van verzoekende partijen voor de kinderen afgewezen en hun verblijf beëindigd, om reden dat zij niet langer over iemand beschikten waar zij zich zouden bij kunnen voegen en dus niet langer aan de voorwaarden voldeden.

Deze beslissingen werden echter ten onrechte genomen, aangezien ook de beslissing waarop zij zich baseerden ten onrechte was. Tegen de beslissingen van de heer M.M.(...) en mevrouw N.D. (...) zelf werden eveneens beroepen tot nietigverklaring ingediend.

Nadat mevrouw N.D. (...) haar verklaring van inschrijving deed bij de gemeente Denderleeuw, ging zij immers onmiddellijk op zoek naar werk. Zij deed dit via de VDAB, ACC dienstencheques en verscheidene interimkantoren waaronder Tempo Team, en met succes. Zij werkte vervolgens op regelmatige basis en maakte de bewijsstukken hiervan over aan de bevoegde instanties. Volledigheidshalve worden deze nogmaals bij dit verzoekschrift gevoegd (stuk 6 t.e.m. 36).

Uit deze stukken blijkt ontegensprekelijk dat zij wel degelijk actief op zoek ging naar werk, effectief werkte en een reële kans maakte om ook naar de toekomst

toe opnieuw tewerkgesteld te worden en blijven. Bijgevolg diende haar aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie te worden goedgekeurd, waarna vervolgens ook de aanvraag tot gezinshereniging van de heer M.M. én van verzoekende partijen voor hun minderjarige kinderen zelf - als familieleden van een burger van de Unie - dienden te worden goedgekeurd.

De bestreden beslissingen dd. 25/02/2011 (ter kennis gebracht op 16/03/2011) druisen met andere woorden in tegen de werkelijkheid.

Bijgevolg werden de bepalingen van art. 40 § 4 en 40bis §2, 1° en 3° Vr.W. in casu geschonden.

Uit de destijds overgemaakte - en tevens bij dit verzoekschrift gevoegde (stuk 6 t.e.m. 36) - stukken, blijkt immers duidelijk dat mevrouw N.D. (...) van oktober tot en met het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing op regelmatige basis werkte. Zo werkte zij in oktober en november telkens 12 dagen, in de maand december 2010 gedurende 15 dagen, in de maand februari 2011 zelfs 16 dagen. Ook in de maand maart - vooraleer de beslissing haar werd ter kennis gebracht - was zij reeds de volledige week aan het werk. Zij toonde met andere woorden meer dan voldoende aan dat zij nog steeds op zoek was naar werk en op regelmatige basis werkte, hetgeen meteen ook weergeeft dat zij nog steeds kans maakt om opnieuw te worden aangesteld én te kunnen blijven werken.

Er is met andere woorden duidelijk sprake van een schending van artikel 40 §4 en 40bis §2, 1° en 3° Vr.W. aangezien zowel mevrouw N.D. (...) als de heer M.M. (...) als verzoekende partijen q.q. hun minderjarige kinderen voldeden aan de voorwaarden zoals gesteld in de Vreemdelingenwet en ten onrechte werd besloten tot een beëindiging van verblijf van de minderjarigen, met bevel tot terugbrenging aan verzoekende partijen.

Dit middel is derhalve gegrond. (...)"

3.2 De verzoekende partijen stellen in hun middel dat de bestreden beslissingen ten onrechte genomen werden aangezien ook de beslissing waarop zij zich baseren ten onrechte genomen werd.

Voor het overige richten de verzoekende partijen hun uiteenzetting op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2011 ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van onderhavig beroep zodat dit betoog niet tot de nietigverklaring kan leiden van de bestreden beslissing.

Er dient tevens op gewezen te worden dat de verzoekende partijen op 6 april 2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen elk een verzoekschrift tot nietigverklaring hebben ingediend van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad verwerpt op 14 juni 2011 deze beroepen tot nietigverklaring bij arresten nrs. 63 096 en 63 097.

In de mate waarin de verzoekende partijen aan de Raad een heroverweging van hun aanvraag zou wensen te verkrijgen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partijen maken geen schending van de artikelen 40, § 4 en 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel stellen de verzoekende partijen wat volgt:

“(...) Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de minderjarige kinderen voldeden aan de voorwaarden, werd toch arbitrair beslist dat hun verblijfsrecht diende te worden beëindigd.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Verzoekende partijen dienden voor hun minderjarige kinderen een aanvraag tot gezinshereniging in bij de gemeente Denderleeuw, op basis van het feit dat zij hun ouders vervoegden, mevrouw N.D. (...) beschikt immers over de Nederlandse nationaliteit en is dus een EU- burger en de heer M.M. (...) vroeg verblijf aan via gezinshereniging als familielid van een burger van de Unie.

Bovendien is het zo dat de kinderen zelf ook alledrie de Nederlandse nationaliteit hebben!

Aangezien het verblijf van mevrouw N.D. (...) werd geweigerd, werd ook de aanvraag van verzoekende partijen voor de minderjarige kinderen afgewezen en hun verblijf beëindigd, om reden dat zij niet langer over iemand beschikten waar zij zich zouden bij kunnen voegen en dus niet langer aan de voorwaarden voldeden.

Deze beslissingen werden echter volledig ten onrechte en in onredelijkheid genomen, aangezien ook de beslissing waarop zij zich baseerden ten onrechte en onredelijk was. Tegen de beslissingen van mevrouw N.D. (...) en de heer M.M. (...) zelf werden overigens eveneens beroepen tot nietigverklaring ingediend.

Wat betreft mevrouw N.D. (...) was het zo dat zij bij haar aankomst uiteraard nog niet aan het werk was, doch dat zij alles in het werk heeft gesteld om zo snel mogelijk werk te zoeken en vinden. Aanvankelijk kon zij slechts sporadisch werken, doch na verloop van tijd kon zij op regelmatige basis en gedurende volledige dagen aan de slag. Zij ging actief op zoek naar werk via de VDAB, ACC dienstencheques en verscheidene interimkantoren waaronder Tempo Team, en met succes. Zij maakte ook steeds de bewijsstukken hiervan over aan de bevoegde instanties. Volledigheidshalve worden deze nogmaals als bijlage bij dit verzoekschrift gevoegd (stuk 6 t.e.m. 36).

Uit deze stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partijen voor de kinderen wel degelijk voldeden aan de voorwaarden voor een verblijf ingevolge gezinshereniging met een burger van de Unie, wiens aanvraag tot verblijf overigens eveneens diende te worden goedgekeurd.

Op 25/02/2011 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid echter beslist het verblijfsrecht van de drie minderjarige kinderen te beëindigen en werden aan verzoekende partijen bevelen tot terugbrenging afgeleverd. Deze beslissingen werden op 16/03/2011 aan verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Het is echter volkomen onredelijk het verblijf van de kinderen te beëindigen, aangezien zij en verzoekende partijen wel degelijk onder voorwaarden vallen en het verblijf van mevrouw N.D. in eerste instantie ten onrechte werd geweigerd. Zij deed immers de nodige inspanningen om werk te zoeken, zij werkte ook effectief én op regelmatige basis en maakte de bewijsstukken hiervan steeds over.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelt in zijn beslissingen dd. 25/02/2011 (ter kennis gebracht op 16/03/2011) dat de minderjarige kinderen - ingevolge de weigering van verblijf van verzoekende partijen - niet langer over een persoon beschikken bij wie zij zich kunnen voegen en zij bijgevolg niet meer voldoen aan de voorwaarden.

Gelet op het voorgaande en hetgeen onder het eerste middel werd uiteengezet en tevens gelet op het feit dat wat betreft verzoekende partijen zelf - in eigen naam -eveneens een beroep tot nietigverklaring werd ingediend, dient te worden besloten dat dergelijke beslissingen volledig onredelijk zijn.

Indien dit alles naar behoren in aanmerking zou zijn genomen, zou nooit tot de beëindiging van verblijf van de minderjarige kinderen zijn besloten.

Verzoekende partijen voldeden immers aan elke voorwaarde om een verblijf voor hun minderjarige kinderen in België te bekomen. Toch meent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hen dit te moeten weigeren.

Men kan zich daarom terecht de vraag stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een dossier nog correct en rechtvaardig gebeurt.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen volkomen onredelijk zijn en dienen te worden vernietigd.

Dit middel is derhalve eveneens gegrond en ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissingen te rechtvaardigen. (...)"

3.4 Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De verzoekende partijen richten hun betoog nogmaals tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Er dient zodoende verwezen te worden naar de uiteenzetting van het eerste middel.

Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Bijgevolg maken de verzoekende partijen met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS